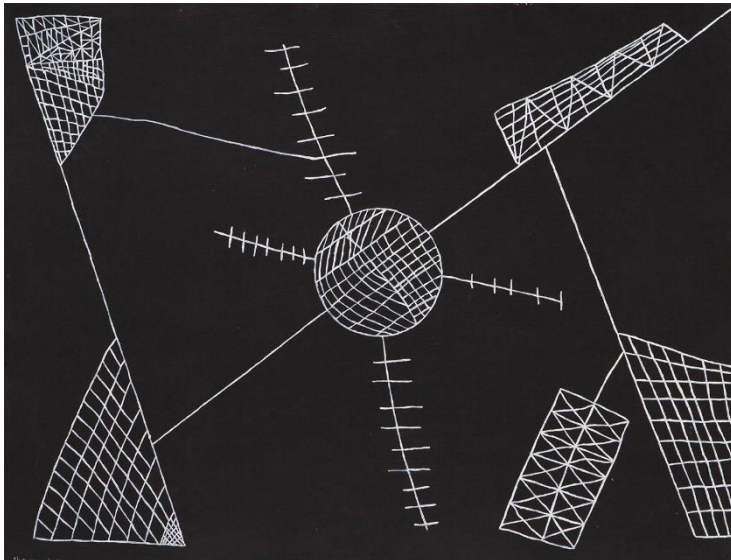

سپیده‌دم در همه‌جا در حال طلوع و جهان در حال بیدارشدن است:

خبرنامه ششم (۲۰۲۴)

۸ فوریه ۲۰۲۴

تار عنکبوت و شبنم در سپیده‌دم، اثر شرواناوه هاکی‌هی‌ایوه، ونزوئلا، ۲۰۲۱

دوستان عزیز،

درود از طرف تری‌کنتیننتال: مؤسسه پژوهش‌های اجتماعی.

در دوم فوریه ۲۰۲۴، مردم ونزوئلا بیست‌وپنجمین سالگرد انقلاب بولیواری

را جشن گرفتند. این تاریخ یادآور روزی ست که هوگو چاوس به عنوان رئیس جمهور ونزوئلا در سال ۱۹۹۹ روی کار آمد و روند همگرایی آمریکای لاتین را آغاز کرد که – به دلیل ناسازگاری ایالات متحده – به یک روند ضدامپریالیستی سرعت بخشید. دولت چاوس درک می کرد که اگر خود را به قانون اساسی ۱۹۶۱ محدود سازد، نمی تواند به نمایندگی از مردمی حکومت کند که او را برای تعمیق دموکراسی به پیش می رانند و قادر نخواهد بود نیازهای عمیق آن ها را برطرف کند. در آوریل ۱۹۹۹ همه پرسی برای تشکیل مجلس مؤسسان قانون اساسی برگزار شد؛ در ژوئیه ۱۹۹۹ یکصدوسی و یک نماینده برای تشکیل مجلس انتخاب شدند؛ در دسامبر ۱۹۹۹ همه پرسی دیگری برای تصویب پیش نویس قانون اساسی برگزار شد؛ و سپس در ژوئیه ۲۰۰۰ انتخابات سراسری بر اساس قوانین مندرج در قانون اساسی جدید برگزار شد. آن طور که به یاد دارم، روزی که قانون اساسی جدید در برابر مردم قرار گرفت، باران شدیدی می بارید. با وجود این، ۴۴ درصد از رأی دهندگان در انتخابات شرکت کردند و از میان آن ها، حدود ۷۲ درصد به شروعی جدید برای کشور خود رأی دادند.

دیوان عالی ونزوئلا یا د.ع.و جایگزین محکمه عالی قدیمی شد، که نهادی در دست الیگارشی ونزوئلا به منظور جلوگیری از هرگونه تغییر عمده اجتماعی بود. در طول ربع قرن گذشته، عملکرد دیوان عالی ونزوئلا طی چندین مناقشه، عمدتاً از طریق مداخله الیگارشی قدیمی که از پذیرش تغییرات عمده توسط چاوس در سال های اول ریاست جمهوری اش خودداری می کرد، مختل شده است. در واقع، در سال ۲۰۰۲، قضات د.ع.و

افسرانی را که اقدام به کودتا علیه چاوس کردند، تبرئه کردند، اقدامی که اکثریت مردم ونزوئلا را آزرده و در نهایت منجر به افزایش تعداد قضات دادگاه شد - همان کاری که رئیس جمهور ایالات متحده، فرانکلین د. روزولت در سال ۱۹۳۷ به دلایل مشابه و همچنین به منظور تسلط بیشتر قانون گذاران بر قوه قضائیه انجام داده بود (در اغلب جوامع مدرن برخی امکانها به منظور بازنگری و نظارت قانونی بر قوه قضائیه وجود دارد). در ایالات متحده نظارت کنگره بر دادگاهها (از طریق ابزارهایی مانند «بند مستثنیات») نهادینه شده است؛ با وجود این، مناقشات بر سر دیوان عالی، سلاح اولیه‌ای برای تلاش در جهت مشروعیت‌زدایی از دولت چاوس فراهم کرد.

۳

عقرب، اوسوالدو ویگاس، ونزوئلا، ۱۹۵۲

امسال بسیاری از مردم دنیا پای صندوق‌های رأی خواهند رفت. حدود هفتاد کشور یا انتخابات برگزار کرده‌اند یا برگزار خواهند کرد. این شامل

کشورهایی مانند هند، اندونزی، مکزیک، آفریقای جنوبی و ایالات متحده می‌شود. از جمله در ونزوئلا برگزاری انتخابات ریاست‌جمهوری برای نیمه دوم سال برنامه‌ریزی شده است. ماه‌ها قبل از اعلام تاریخ انتخابات توسط دولت، اپوزیسیون راست افراطی و دولت ایالات متحده برای مشروعیت‌زدایی از انتخابات و بی‌ثباتی کشور با بازگرداندن تحریم‌های مالی و تجاری وارد عمل شده‌اند. مرکز مناقشه کنونی دیوان عالی‌ست که در ۲۶ ژانویه ۲۰۲۴ از لغو حکم صادرشده در ژوئن ۲۰۲۳ مبنی بر رد صلاحیت ماریا کورینا ماچادو برای داوطلبی در انتخابات ونزوئلا، دست‌کم تا سال ۲۰۲۹، اگر نه سال ۲۰۳۶، خودداری کرد. دیوان عالی پرونده هشت نفر را مورد بررسی قرار داد که به دلایل مختلف از تصدی مناصب دولتی منع شده بودند. شش نفر از آن‌ها تبرئه شده‌اند و محرومیت دو نفر از آن‌ها از جمله ماچادو تأیید شده است.

۴

تصمیم دیوان عالی باعث شد واشنگتن مثل اسپند روی آتش به فروش آید. سه روز پس از تصمیم دیوان، متیو میلر، سخنگوی وزارت امور خارجه ایالات متحده، نشستی رسانه‌ای برگزار کرد و طی آن گفت ایالات متحده با «منع نامزدها» از داوطلب شدن در انتخابات ریاست‌جمهوری مخالف است و بنابراین ونزوئلا را مجازات می‌کند. ایالات متحده بلافاصله مجوز عمومی ۴۳ را لغو کرد که به مینرون، شرکت ملی استخراج طلای ونزوئلا، اجازه می‌داد با اشخاص حقیقی و حقوقی آمریکایی معاملات تجاری عادی انجام دهد. علاوه بر این، در این بیانیه آمده است اگر دولت ونزوئلا از رد صلاحیت ماچادو برای شرکت در انتخابات عقب‌نشینی نکند، ایالات متحده مجوز

عمومی ۴۴ را که به بخش نفت و گاز ونزوئلا اجازه می‌دهد تجارت عادی انجام دهد و در ۱۸ آوریل ۲۰۲۴ منقضی می‌شود، تمدید نخواهد کرد. بعداً در همان روز، میلر به رسانه‌ها گفت: «در صورت عدم تغییر مسیر دولت، ما اجازه می‌دهیم مجوز عمومی منقضی شود و تحریم‌های ما دوباره به روال سابق باز خواهد گشت.»

۵

آر-۳۳، همه چیز از همین جا آغاز می‌شود، السا گرامکو، ونزوئلا، ۱۹۶۰

منشور ملل متحد (۱۹۴۵) به شورای امنیت سازمان ملل اجازه می‌دهد تحریم‌ها را طبق ماده ۴۱ فصل هفتم، قانونی کند. با این حال، تأکید می‌کند که این تحریم‌ها تنها به اعتبار قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل مجاز هستند. به همین دلیل است که تحریم‌های ایالات متحده علیه ونزوئلا — که ابتدا در سال ۲۰۰۵ اعمال شد و سپس از سال ۲۰۱۵ تشدید شد — غیرقانونی است. همان‌طور که النا ف. دوهان، گزارشگر ویژه سازمان ملل در گزارش خود در سال ۲۰۲۲ در مورد تأثیر منفی اقدامات قهری یکجانبه بر برخورداری از حقوق بشر نوشت، این اقدامات یکجانبه به تبعیت بیش از حد و تحریم‌های ثانویه دامن می‌زند و در نتیجه باعث هراس کشورها و شرکت‌ها از مجازات توسط ایالات متحده است. دولت ونزوئلا مدعی است این اقدامات غیرقانونی ایالات متحده از سال ۲۰۱۵ ده‌ها میلیارد دلار خسارت وارد کرده و بر کل جمعیت ونزوئلا تأثیر منفی گذاشته است (بیش از شش میلیون نفر از آن‌ها را مجبور به ترک کشور کرده است). در سال ۲۰۲۱، دولت ونزوئلا گروه «دوستان در دفاع از منشور ملل متحد» را تشکیل داد تا کشورها را برای دفاع از یکپارچگی منشور و ایستادگی در برابر به‌کارگیری این نوع اقدامات خشونت‌آمیز، یکجانبه و غیرقانونی، گرد هم آورد. تجارت بین اعضای این گروه افزایش یافته است و بسیاری از اعضا (به‌ویژه روسیه و چین) گزینه‌هایی غیر از نظام مالی و تجاری تحت سلطه ایالات متحده و متحدانش در اختیار ونزوئلا قرار داده‌اند.

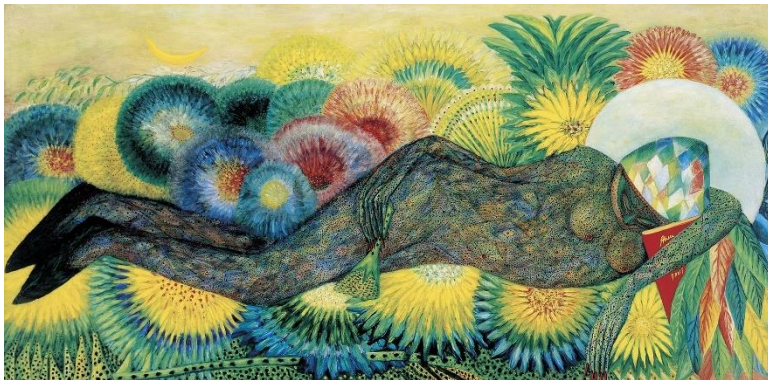

فرمانی شدن سازندگان آبراهه پاناما، ژاکلین هیندز، باربادوس، ۲۰۱۷

ماه گذشته، تری کنتیننتال: مؤسسه پژوهش‌های اجتماعی حاصل مطالعه‌ای شایان توجه در مورد **هایپر/امپریالیسم** و پرونده‌ای در مورد

زیرورشدن نظم جهانی منتشر کرد که در آن به عوامل کاهش مشروعیت شمال جهانی، و حال و هوای جدید جنوب جهانی، و سازوکارهای قهری که توسط شمال جهانی برای حفظ ناامیدانه قدرت خود به کار گرفته می شود پرداختیم. سال گذشته، دولت های ایالات متحده و ونزوئلا در بریج تاون با میانجیگری مکزیک و نروژ به منظور امضای توافقنامه باربادوس بر سر یک میز نشستند. براساس مفاد این توافقنامه، قرار شد ونزوئلایی ها اجازه دهند رد صلاحیت برخی از نامزدهای مخالف به دادگاه فرجام برود و ایالات متحده شروع به لغو تحریم ها علیه ونزوئلا کند. این توافقی بود که ایالات متحده آن را امضا کرد، ولی نه از موضع قدرت. این در حالی ست که ایالات متحده که خود را در مقابل اوپیک پلاس منزوی می بیند، از جمله این که نمی تواند به طور کامل اقتدار خود را بر عربستان سعودی اعمال کند، به دنبال بازگرداندن نفت ونزوئلا به بازار جهانی به عنوان یک پوشش است. ماچادوی راست افراطی پس از امتناع از پذیرش شروط تعیین شده در توافقنامه باربادوس، در خصوص رد صلاحیت خود از دیوان عالی که وی ادعا می کرد به جایگاه قانونی اش احترام می گذارد، فرجام خواهی کرد. وقتی حکم علیه او صادر شد، ماچادو – که خواستار تحریم علیه کشور خودش و مداخله نظامی ایالات متحده در ونزوئلا شده است – و ایالات متحده به سراغ جعبه ابزار رفتند و متوجه شدند تنها ابزاری که باقی مانده زور است: بازگرداندن تحریم ها و توسل مجدد به تهدید مداخله نظامی. ایبان خیل، وزیر امور خارجه ونزوئلا، واکنش آمریکا را «دخاله نواستعماری» خواند.

بازگشت تحریم‌ها درست زمانی اتفاق می‌افتد که آسوشیتدپرس گزارشی براساس یک یادداشت محرمانه مربوط به سال ۲۰۱۸ منتشر کرد که شواهدی ارائه می‌دهد مبنی بر این که ایالات متحده جاسوسانی را به ونزوئلا فرستاده تا رئیس‌جمهور نیکلاس مادورو، خانواده‌اش، و متحدان نزدیکش را هدف قرار دهند. یکی از مقامات سابق اداره مبارزه با مواد مخدر ایالات متحده، وس تیبز، به آسوشیتدپرس گفت: «ما دوست نداریم علنی بگوییم، اما درواقع پلیس جهان هستیم.» این نگرش شایع است. این زبان، کلیشه‌های وسترن هالیوودی، بر لفاظی‌های مقامات عالی ایالات متحده حاکم است. لوید آستین، وزیر دفاع ایالات متحده، شبه‌نظامیان در عراق و سوریه را با این لحن تهدید کرد و گفت آن‌ها ممکن است «توانایی زیادی داشته باشند اما من بیشترش را دارم.» در همان حال، در توضیح این که ایالات متحده به حملات به پایگاه نظامی خود در اردن پاسخ خواهد داد متذکر شد: «زمانش را ما تعیین می‌کنیم، مکانش را ما تعیین می‌کنیم، چگونگی‌اش را هم ما تعیین کنیم. ما می‌توانیم هر کاری را که اراده کنیم انجام دهیم.» این استکبار جوهره سیاست خارجی ایالات متحده است، که فراخوان نبردی آخرالزمانی را می‌دهد. سناتور جان کورنین، که نگران پیامدهای بمباران ایران یا سرزمینی دیگر توسط آمریکا نیست، می‌گوید: «تهران را هدف بگیرید».

زن رستنی، ماریو آبرئو، ونزوئلا، ۱۹۵۴

۱۰

البته، مرز باریکی هست بین آزار و اذیت مخالفان سیاسی و رد صلاحیت کسانی که می‌خواهند کشورشان توسط یک قدرت خارجی، «پلیس جهان» مورد تهاجم قرار گیرد. درست است که دولت‌ها اغلب مخالفان خود را با این انگ که آن‌ها عامل یک قدرت خارجی هستند، بی‌اعتبار می‌کنند (همان کاری که سناتور آمریکایی نانسی پلوسی اخیراً با کسانی در ایالات متحده کرد که به نسل‌کشی اسرائیل علیه فلسطینی‌ها اعتراض می‌کنند؛ او آن‌ها را عوامل روسیه خواند و از اداره تحقیقات فدرال خواست در مورد آن‌ها تجسس دقیق صورت دهد). اما ماچادو، آشکارا از ایالات متحده خواسته است به ونزوئلا حمله کند، که در هیچ کشوری با چنین کسی مدارا نمی‌شود.

در دسامبر ۲۰۲۰، من با طیفی از رهبران مخالف در ونزوئلا ملاقات کردم که با مواضع افرادی مانند ماچادو در خصوص تغییر رژیم مخالف بودند.

تیموتئو سامبرانو، یکی از رهبران «جنبش تغییر شهروندی»، به من گفت دیگر نمی‌توان نزد مردم ونزوئلا رفت و خواستار پایان دادن به چاویسم شد، برنامه سوسیالیستی که توسط هوگو چاوس تنظیم شده بود. این بدان معنا بود که بخش‌های بزرگی از جناح راست، از جمله تشکیلات سوسیال‌دمکراتیک سامبرانو، می‌بایست تصدیق می‌کردند که از دیدگاه آن‌ها کسب حمایت مردمی آسان نیست. برای راست افراطی، متشکل از افرادی مانند خوان گوایدو و ماچادو، تغییر رژیم تنها راه رسیدن به قدرت است.

۱۱

چند ماه پس از وعده کاهش تحریم‌ها، ایالات متحده به روش‌های ابرامپریالیستی خود بازگشته است. اما دنیا تغییر کرده است. در سال ۲۰۰۶، چاوس به سازمان ملل رفت و از مردم جهان خواست هژمونی یا بقا نوشته نوام چامسکی را بخوانند، و سپس گفت: «سپیده دم همه جا در حال طلوع است... جهان در حال بیدار شدن است. همه جا بیدار می‌شود. و مردم به پا خاسته‌اند.» در ۳۱ ژانویه ۲۰۲۴، مادورو به مقرر دیوان عالی رفت و در آنجا گفت: «ما برای سرمایه‌گذاری، رفاه، ترقی، پیشرفت، و رشد، به گرینگوها یا کس دیگری در این دنیا وابسته نیستیم.» با هدایت چاوس از هجده سال پیش بود که مادورو گفت: «جهان دیگری از قبل متولد شده است.»